

sen som øverste ansvarlige organ ikke rettes mod den kommunale forvaltning eller mod § 17, stk. 4- udvalg.

Ad kapitel VII

Kapitlet indeholder bestemmelser om den overordnede tilsynsmyndigheds kompetence, sagsoplysning og reaktionsmuligheder.

Om behovet for en overordnet tilsynsmyndighed henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 4.3.4.

Det foreslås, at indenrigs- og sundhedsministeren som hidtil er den overordnede rekurs- og tilsynsmyndighed i forhold til de fem statsamtmand, som tilsynet med kommuner og amtskommuner i første instans foreslås henlagt til, jf. de specielle bemærkninger til lovens § 47, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Ved valget af indenrigs- og sundhedsministeren som overordnet rekurs- og tilsynsmyndighed sikres, at denne overordnede udøvelse af tilsynet sker under parlamentarisk kontrol og ansvar samt med mulighed for en mere smidig tilrettelæggelse og koordinering af lovgivningsinitiativer i lyset af tilsynsmyndighedernes forståelse af den gældende lovgivning.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 4.3.5.

Kapitlet indeholder en udtømmende opregning af indenrigs- og sundhedsministerens reaktionsmuligheder i forhold til statsamtmandens udøvelse af tilsynet. Det bemærkes herved, at statsamtmanden ved sin udøvelse af tilsynet ikke er undergivet indenrigs- og sundhedsministerens instruktioner, jf. den foreslåede bestemmelse i lovens § 47, stk. 4.

Ad § 52

Bestemmelserne fastlægger bl.a. indenrigs- og sundhedsministerens kompetence som rekursinstans (§ 52, stk. 1 og 2) henholdsvis som tilsynsinstans (§ 52, stk. 3) i forhold til statsamtmandenes afgørelser om anvendelse eller undladelse af anvendelse af sanktioner samt om godkendelse m.v. Den grundlæggende forskel mellem de to funktioner, indenrigs- og sundhedsministeren her udøver, ligger i, at indenrigs- og sundhedsministeren ved rekurs er forpligtet til at realitetsbehandle enhver klage, ministeren modtager fra en rekursberettiget, medens ministeren ved udøvelsen af sin tilsynsbeføjelse alene tager sager op af egen drift og således ikke er forpligtet til at realitetsbehandle de henvendelser, ministeriet modtager.

Bestemmelsen fastlægger endvidere indenrigs- og sundhedsministerens reaktionsmuligheder som rekurs- og tilsynsinstans i forhold til de nævnte afgørelser fra statsamtmandens side (§ 52, stk. 4).

Ad § 52, stk. 1

Om baggrunden for forslaget henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 7.1.1.

Bestemmelsen fastlægger indenrigs- og sundhedsministerens kompetence som rekursinstans i forhold til statsamtmandenes afgørelser om sanktionsanvendelse. Den svarer både for så vidt angår afgrænsningen af de afgørelser, der kan indbringes, og kredsen af klageberettigede til det, der i dag gælder om adgangen til at indbringe tilsynsrådenes afgørelser om sanktionsanvendelse for indenrigs- og sundhedsministeren, jf. den gældende § 47, stk. 4, og § 61, stk. 7, i lov om kommunernes styrelse. I forhold til de gældende bestemmelser er det dog præciseret, at alene statsamtmandenes afgørelser om anvendelse af sanktioner og ikke afgørelser om undladelse heraf kan indbringes for indenrigs- og sundhedsministeren.

Det er således alene det organ og dens medlemmer, der er genstand for en afgørelse om sanktionsanvendelse, som kan indbringe statsamtmandenes afgørelser for indenrigs- og sundhedsministeren som rekursinstans. Lovens §§ 50 a – 50 d indeholder en udtømmende opregning af, hvilke organer og deres medlemmer der kan være genstand for sanktionsanvendelse (kommunalbestyrelsen, økonomiudvalget, stående udvalg, magistrat, borgmester, udvalgsformand, styrelsesorganet for et kommunalt fællesskab).

For så vidt angår annullation og suspension, der er sanktioner rettet mod et organs beslutning, er det det samlede organ, som ved flertalsbeslutning skal træffe beslutning om påklage. For så vidt angår tvangsbøder, anlæg af erstatningssag og tilbud om erstatningsretlig bod, der er sanktioner rettet mod det enkelte medlem af et organ, er det vedkommende medlem, som uafhængigt af den beslutning, de øvrige medlemmer, sanktionen måtte være rettet mod, måtte træffe, selv træffer beslutning om påklage.

I tilfælde, hvor ministeriets rekursbehandling af en klage fra et eller flere kommunalbestyrelsesmedlemmer over statsamtmandens sanktionsanvendelse i forhold til dem resulterer i en ændring af sanktionerne, vil statsamtmanden efter omstændighederne have pligt til at revurdere sanktionsafgørelsen i forhold til de kommunalbestyrelsesmedlemmer, der ikke har indbragt afgørelsen for ministeriet, ligesom ministeriet som overordnet tilsyn vil kunne tage sagen op af egen drift. Ved beslutninger om erstatningsretlig bod vil bestemmelsen i lovens § 50 d, in fine, dog være til hinder for, at statsamtmanden eller ministeriet, selv om ministeriet måtte have skærpet boden eller anlagt erstatningssag over for de medlemmer, der har indbragt afgørelsen, gør tilsvarende over for de medlem-